

ใคร เพราะความศรัทธามีใช้สิ่งที่จะสามารถบังคับกันได้ มัน
 มีใช้ความหมายของ “ลาอิกเราะฮ์ฟิตคีน” แต่มันก็มีได้หมาย
 ความว่า ถ้าเราเห็น “ลาอิฮะ อิลลัลลอฮ์” (ไม่มีพระเจ้าอื่นใด
 นอกจากอัลลอฮ์) ตกอยู่ในอันตรายแล้วเราจะไม่ป้องกัน ไม่ใช่
 เซ่นนั้นเลย

เสรีภาพแห่งความเชื่อ หรือ เสรีภาพแห่งความคิด ?

การที่จะต้องไม่บังคับบุคคลในเรื่องของศาสนาและการที่คน
 จะต้องมีเสรีภาพในการเลือกศาสนาของตนนั้นเป็นเรื่องหนึ่ง อย่าง
 ไรก็ตาม ที่ว่าความศรัทธาจะต้องมีเสรีภาพนั้นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง
 กล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือ ขณะที่เสรีภาพแห่งความคิดและการเลือก
 เป็นสิ่งหนึ่ง เสรีภาพแห่งความเชื่อก็คือเป็นอีกสิ่งหนึ่ง หลายความ
 เชื่อมี “ความคิด” เป็นพื้นฐาน หมายความว่า มีความเชื่อหลาย
 ความเชื่อที่ถูกศึกษาอย่างถ่องแท้ และพบว่าเป็นการเชื่อที่แท้
 จริงและถูกเลือกกันอย่างเสรี หลายกรณีด้วยกันที่ความศรัทธาของ
 คนถูกสร้างมาจากการคิดใคร่ครวญและการเลือก แต่ความเชื่อของ
 มนุษย์ทั้งหมดถูกสร้างอยู่บนความคิด การใคร่ครวญและการเลือก

กระนั้นหรือ ? หรือความเชื่อของมนุษย์ส่วนใหญ่มีได้มีอะไรมาก
ไปกว่าการผูกพันร่วมกันทางจิตใจที่มี ได้มีความสัมพันธ์อันใดกับ
ความคิดของมนุษย์เลยแม้แต่นิดเดียว นอกจากความรู้สึกเท่านั้น?
คัมภีร์กุรอานกล่าวถึงเรื่องการลอกเลียนแบบของประชากรุ่นหนึ่ง
ไว้ว่า “แท้จริง เราได้เห็นว่าพ่อของเราปฏิบัติตามความเชื่อ
และแท้จริงเราก็คือผู้ดำเนินรอยตาม” (กุรอาน 43.23) คัมภีร์-
กุรอานเน้นถึงเรื่องนี้เป็นอย่างมาก และเรื่องนักสามารถที่จะนำ
ไปใช้ได้กับความเชื่อที่เกิดขึ้นจากการลอกเลียนแบบผู้เฒ่าผู้แก่ใน
สังคม ในสถานะเช่นนั้น “เสรีภาพแห่งความเชื่อ” เป็นสิ่งที่
ไม่มีความหมายอันใดเลย เพราะเสรีภาพหมายถึง การปราศจาก
อุปสรรคต่อกิจกรรมของพลังที่ก้าวหน้า ขณะที่ความเชื่อแบบนั้น
เป็นการชงก้งน้อยกับที่ เสรีภาพในภาวะชงก้งนั้น คือ เสรีภาพของ
นักโทษที่ถูกตัดสิ้นจำคุกตลอดชีวิตหรือเสรีภาพของคนที่ถูกล่าม
โซ่เส้นใหญ่ไว้เท่านั้น และคนทั้งสองประเภทนี้แตกต่างกันตรงที่
ผู้ที่ถูกล่ามโซ่อยู่ยังมีความรู้สึกถึงสภาพของตัวเองขณะที่คนที่จิต
ใจของตัวเองถูกล่ามโซ่อยู่นั้นไม่รู้ถึงสภาพของตัวเองเลย นั่นคือสิ่ง
ที่เราพูดถึงเมื่อเรากล่าวว่าเสรีภาพแห่งความเชื่อที่วางรากฐานอยู่
บนการลอกเลียนแบบและอิทธิพลของสภาพแวดล้อมมากกว่าที่จะ

ตั้งอยู่บนเสรีภาพแห่งความคิดนั้น เป็นสิ่งที่ปราศจากความหมาย โดยสิ้นเชิง

“นิชยะฮ์”

เรื่องสุดท้ายที่เราจะต้องพูดถึงในการพูดคุยของเราคือเรื่อง ส่วย โศกการในคัมภีร์กุรอานกล่าวว่าเราจะต้องต่อสู้กับชาวคัมภีร์ (โดยไม่มีเงื่อนไขหรือด้วยเงื่อนไข ?) จนกว่าพวกเขาจะจ่าย

“นิชยะฮ์”

นิชยะฮ์คืออะไร ? ความหมายของนิชยะฮ์เหมือนกับเงิน ค่าคุ้มครองกระหน่นหรือ ? คนมุสลิมในอดีตรับเงินคุ้มครองกระหน่น หรือ ? เงินคุ้มครองนั้นไม่ว่ามันจะอยู่ในรูปไหนก็ตามถือว่าเป็น ความอธรรมและเป็นการกดขี่ และคัมภีร์กุรอานเองก็ปฏิเสธสิ่ง เหล่านี้ทุกรูปแบบ

นิชยะฮ์ มาจากรากของคำว่า “ญุซา” ซึ่งในภาษาอาหรับ คำนี้มีความหมายทั้งรางวัลและการลงโทษ ถ้าหากนิชยะฮ์ใน เรื่องนี้หมายถึงการชดเชยการลงโทษแล้วเราก็สามารถอ้างได้ว่า ความหมายของมันก็เช่นเดียวกับ “เงินค่าคุ้มครอง” นั้นเอง แต่ ถ้าหากมันหมายถึงรางวัลแล้ว เรื่องก็จะต้องเปลี่ยนไป

ก่อนหน้านั้น เราได้กล่าวไว้แล้วว่าบางคนได้อ้างว่า “ญิฮยะฮฺ” นั้น โดยพื้นฐานแล้วมิใช่คำภาษาอาหรับ คำนี้เป็นชื่อของภาษารายหัวอย่างหนึ่ง ซึ่งอานูชัรวาร กษัตริย์แห่งเปอร์เซียเป็นผู้นำมาใช้ และเมื่อคำนี้มาถึงชาวอาหรับทั่ว “กาฟ” ก็ถูกเปลี่ยนเป็นตัว “ญิม” เพื่อให้สอดคล้องกับกฎ กิงนัณ แทนที่จะเรียกว่า “กาซยะฮฺ” พวกเขาอาหรับก็เรียกมันว่า “ญิฮยะฮฺ” กิงนัณ ญิฮยะฮฺ จึงหมายถึงภาษาอย่างหนึ่งและการจ่ายภาษีนั้นก็มิใช่การจ่ายเงินค่าคุ้มครองมุสลิมเองก็ต้องจ่ายภาษีเช่นเดียวกัน และความแตกต่างระหว่างการจ่ายภาษีของคนมุสลิมกับชาวคัมภีร์เพียงอย่างเดียวคือ ประเภทของภาษีที่คนทั้งสองพวกจะต้องจ่ายเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ไม่มีข้อพิสูจน์ความเห็นว่า ต้นกำเนิดของคำนี้มิใช่ภาษาอาหรับ นอกไปจากนั้นแล้วตอนนั้นเรายังไม่สนใจในเรื่องของคำนี้เท่าไรนัก ไม่ว่ามันจะมีรากมาจากไหนก็ตาม สิ่งที่เราจะต้องทำก็คือ การศึกษาลักษณะของญิฮยะฮฺจากกฎหมายที่อิสลามนำมาใช้และหมายถึงในการปฏิบัติ

ถ้าจะกล่าวออกอย่างหนึ่ง เราจะต้องถือว่าอิสลามถือว่าญิฮยะฮฺเป็นการตอบแทนหรือการลงโทษ ถ้าหากว่าอิสลามนำญิฮยะฮฺไปใช้ในการบริการบางอย่างแล้ว การจ่ายญิฮยะฮฺก็เป็นการตอบแทน

อย่างไรก็ตามถ้าหากว่าอิสลามรับญิฮยะฮฺโดยไม่ให้สิ่งหนึ่งสิ่งใด
เป็นการตอบแทนแล้ว นั่นก็เป็นเงินค่าคุ้มครองชนิดหนึ่ง ถ้า
หากว่ามีคราวใดที่อิสลามบอกเราให้เอาญิฮยะฮฺจากชาวคัมภีร์โดย
ไม่ให้อะไรตอบแทนโดยบอกเพียงว่า เอาเงินมาจากพวกเขาหรือ
ไม่เช่นนั้นก็จะต่อสู้กับพวกเขาแล้ว นั่นคือเงินค่าคุ้มครอง

การเอาเงินค่าคุ้มครองหมายถึงการถือสิทธิที่จะใช้กำลัง
มันหมายความว่าผู้ที่แข็งแรงบอกบรรดาผู้ที่อ่อนแอว่าจงจ่ายเงิน
ให้พวกตนจำนวนหนึ่ง แล้วพวกตนจะไม่มารบกวน หรือเข้ามา
ทำลายความมั่นคงปลอดภัย ในทางตรงกันข้าม ถ้าหากอิสลาม
กล่าวว่าตนจะขอรับฝักชอบหน้าทีบางอย่างแทนชาวคัมภีร์และ
เพื่อเป็นการตอบแทนให้แก่การรับหน้าทีอื่น พวกชาวคัมภีร์
จะต้องจ่ายญิฮยะฮฺให้แก่อิสลามแล้ว ความหมายของญิฮยะฮฺใน
กรณีเช่นนี้คือการตอบแทนอย่างหนึ่ง ไม่ว่ามันจะเป็นคำภาษา
อาหรับหรือคำเปอร์เซียก็ตาม สิ่งที่เราจะต้องให้ความสนใจก็คือ
ลักษณะของกฎหมายมิใช่ลักษณะของคำ

เมื่อเราคิดถึงแก่นแท้ของกฎหมายแล้วเราจะสังเกตเห็นว่า
ญิฮยะฮฺ เป็นภาษสำหรับกลุ่มชาวคัมภีร์ที่อาศัยอยู่ภายใต้การคุ้ม
ครองของรัฐอิสลาม เป็นพลเมืองของรัฐอิสลาม รัฐอิสลามมี

หน้าที่บางอย่างต่อคนในชาติของตัวเองและทำนองเดียวกันรัฐอิสลามก็มอบหมายหน้าที่บางอย่างให้แก่บุคคลปฏิบัติต่อตัวเองด้วย และหน้าที่ประการแรกก็คือการจ่ายภาษีให้แก่รัฐเพื่อที่รัฐจะได้มีงบประมาณ ภาษีเหล่านี้มีภาษีที่ได้อาจมาจากชะกาตและสิ่งทีนอกเหนือไปจากชะกาตในรูปของภาษีต่างๆ ที่รัฐอิสลามคิดว่าเมื่อเรียกเก็บแล้วจะเกิดประโยชน์แก่อิสลาม ภาษีเหล่านี้ประชาชนต้องเป็นคนจ่าย และถ้าหากประชาชนไม่ทำเช่นนั้นแล้ว รัฐอิสลามก็จะตกอยู่ในสภาพที่วุ่นวายไร้ระเบียบโดยปริยาย ไม่มีรัฐบาลไหนที่ไม่มีงบประมาณอันมาจากประชาชนส่วนหนึ่งหรือทั้งหมด ดังนั้น รัฐบาลไหนก็ตามที่ต้องการงบประมาณก็จะต้องหางบประมาณของตนไม่โดยทางตรงก็โดยทางอ้อม

หน้าที่พลเมืองประการที่สองก็คือ ความรับผิดชอบในการจัดหาทหารและการเสียสละเพื่อป้องกันประเทศในกรณีที่มีอันตรายเกิดขึ้นซึ่งเรื่องนพลเมืองของรัฐทุกคนจะต้องช่วยกัน ถ้าหากชาวมุสลิมหรืออาศัยอยู่ภายใต้การคุ้มครองของรัฐอิสลาม พวกเขาก็มีหน้าที่ ๆ จะต้องจ่ายภาษีให้แก่รัฐ และไม่จำเป็นต้องเข้าร่วมการญิฮาด ถึงแม้ว่าผลของการญิฮาดจะตกอยู่กับพวกเขาด้วยเช่นกัน ดังนั้น เมื่อรัฐอิสลามรักษาความปลอดภัยและให้ความคุ้มครอง

แก่ประชาชนแล้ว ไม่ว่าจะพวกเขาจะเป็นประชาชนของรัฐหรือไม่ก็ตาม รัฐก็ต้องการบางสิ่งบางอย่างจากประชาชนเป็นการตอบแทน อาจจะเป็นทางด้านการเงินหรือนอกเหนือไปจากรื่องการเงินก็ตาม สำหรับชาวมุสลิม แทนที่รัฐอิสลามต้องการชะกาตและภาษอื่น ๆ อิสลามต้องการเพียงญิฮาดเท่านั้น ดังนั้น ในยุคต้นของอิสลาม เมื่อใดก็ตามที่ชาวมุสลิมอาสาที่จะออกต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับมุสลิมเพื่อผลประโยชน์ของรัฐอิสลามแล้ว มุสลิมจะคืนญิฮาดให้แก่ชาวมุสลิมแล้วบอกว่าการที่เก็บญิฮาดจากพวกเขาหนักกว่าเหตุผลที่ว่า พวกเขาไม่จำเป็นต้องทำหน้าที่ทหาร แต่เมื่อพวกเขาออกมาต่อสู้ถวาย เงินหนักเบนของเขาและเป็นการไม่ถูกต้องที่รัฐอิสลามจะไปเก็บมันไว้ ในหนังสืออรรถาธิบายความหมายคัมภีร์กุรอานที่ชื่อว่า “ตีฟซีร อัล มินารชะวาฮิด” ได้พูดถึงเรื่องราวทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับวิธีการที่คนมุสลิมในยุคต้นได้เอาญิฮาดแทนทหารและได้พูดถึงเรื่องที่ชาวมุสลิมถูกบอกว่าเนื่องจากพวกเขาอยู่ภายใต้การคุ้มครองของรัฐอิสลามและมุสลิมแล้วไม่จำเป็นที่จะต้องส่งทหารไป (บางครั้งมุสลิมก็ไม่รับ) แต่ให้จ่ายญิฮาดแทน และหากมุสลิมให้ความไว้วางใจในชาว

คัมภีร์และยอมให้คนพวกนั้นมา^๕เป็นทหารแล้วมุสลิมก็จะไม่เก็บ
ญิซยะฮ์จากพวกเขาต่อไป

ดังนั้น ไม่ว่าญิซยะฮ์จะเป็นคำภาษาอาหรับหรือภาษาเปอร์เซียหรือว่ามันจะมาจากคำว่า “ญูซา” หรือจาก “กาซีเยฮ์” ก็ตาม
สิ่งที่ต่อไปนี้จะทำให้เรากระจ่าง คือ จากความหมายทางด้านกฎหมาย
ญิซยะฮ์คือการตอบแทนที่รัฐบาลอิสลามได้จากชาวคัมภีร์ที่มิใช่
มุสลิมเป็นค่าบริการที่รัฐให้ กล่าวคือเป็นการตอบแทนที่ชาว
คัมภีร์ไม่ต้องมา^๖เป็นทหารและไม่ต้องจ่ายภาษีใด ๆ

ทบทวนปัญหาแรกที่ว่า อิสลามหยุดการญิฮาดของตนไว้เพื่อ
ญิซยะฮ์อย่างไร ? และทำไม ? ก็เป็นที่กระจ่างแล้ว คำตอบจะ
มาจากคำถามที่ว่า “ทำไมอิสลามต้องการญิฮาด ?” อิสลามไม่
ต้องการญิฮาดเพื่อบังคับให้คนเชื่อ อิสลามต้องการญิฮาดเพื่อทำ
ลายอุปสรรคต่าง ๆ ดังนั้น เมื่ออีกฝ่ายหนึ่งบอกเราว่าจะไม่ต่อสู้
กับเราและจะไม่สร้างสิ่งกีดขวางการเรียกร้องไปสู่เตาฮีดแล้ว มัน
ก็จะต้องเป็นไปตามโองการที่ว่า “และถ้าพวกเขาโน้มมาสู่สันติ-
ภาพแล้ว ก็จงโน้มไปสู่มัน” (กุรอาน 8.61) ถ้าหากพวกเขา
ยอมและแสดงถึงความต้องการสันติภาพ และการประนีประนอม

แล้ว เราจะต้องไม่รุนแรงอีกต่อไป เราจะต้องไม่กล่าวว่า “โอไม่!
เราไม่ต้องการสันติภาพ เรากำลังจะต่อสู้” เมื่อพวกเขาเข้าสู่สันติ-
ภาพและความปรองดองแล้ว เราจะต้องประกาศสิ่งเดียวกัน แต่
ถ้าพวกเขาต้องการที่จะอยู่กับเรา ภายใต้การคุ้มครองของเรา
โดยไม่ต้องจ่ายภาษีอิสลามใดๆ และไม่ต้องมาเป็นทหารเพราะเรา
ไม่เชื่อมั่นในการเป็นทหารของพวกเขาแล้ว เราจึงค่อยเก็บภาษี
ง่าย ๆ อย่างหนึ่งซึ่งเรียกว่า “ญิซยะฮ์” จากพวกเขาเป็นการตอบ
แทนการให้บริการและการคุ้มครอง.

Thaislamlib

المكتبة الإسلامية التايوانية

www.thaislamlib.com

หมายเหตุท้ายเล่ม

นักประวัติศาสตร์คริสเตียนบางคนเช่น กุสตาฟ เลอ บอน (Gustav le Bon) และยอร์จ ซัยคูน (George Zaydun) ได้พูดถึงรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้แล้ว ในหนังสือชุด The Story of Civilisation (เรื่องราวของอารยธรรม) เล่ม 2 วิลดูแรนท์ (Will Durant) ก็ได้พูดถึงเรื่องวิษยะฮ์ของอิสลามไว้ และบอกเราด้วยว่าวิษยะฮ์นั้นมีจำนวนน้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับภาษาต่าง ๆ ที่มุสลิมจ่าย ดังนั้น จึงไม่มีปัญหาเรื่องการข่มขู่ขู่ครีต ยิ่งไปกว่านั้น เนื่องจากมีชาวคัมภีร์ที่จะจ่ายมันอยู่ ปัญหาเรื่องการที่มุสลิมทำสงครามเพื่อบังคับให้ชาวคัมภีร์นับถือศาสนา จึงเป็นอันบดทงไปได้

1. ความจริงแล้ว หนังสือเล่มนี้ตอบปัญหาที่กล่าวไว้เพียงอ้อมๆ อย่างไรก็ตาม เมื่อเราพิจารณาถึงโครงการที่มึเงื่อนงำเกี่ยวกับความถูกต้องชอบธรรมของการวิษยะฮ์ที่กล่าวไว้ในหนังสือเล่มนี้แล้ว เราจะเห็นว่าไม่มีเงื่อนงำที่เกี่ยวกับความลึกซึ้งของความศรัทธาในศาสนาและในหลักการของศัตรูใด ๆ อยู่ คำว่า “ของ” (ซึ่งในภาษาอาหรับคือ “มิน”) เมื่ออัลลอฮ์กล่าวว่า

“ของชาวกัมกร” นั้น อัลละมะฮฺ ตะบาตะบาอี ปราชญ์อิสลาม ผู้ยิ่งใหญ่ถือว่าเป็น “กล่าวคือ” จึงจะถูกต้องมากกว่า ดังนั้น ถ้าแปลตามแบบอัลละมะฮฺตะบาตะบาอี โองการที่ไม่มีเงื่อนไขจะมีความหมายเป็นดังนี้ : “จงต่อสู้ผู้ไม่ศรัทธาในอัลลอฮฺและในวันสุดท้ายและไม่ละเว้นที่อัลลอฮฺและศาสดาได้ทรงห้ามไว้ และไม่ตามแนวของศาสนาอื่นสักจะ กล่าวคือผู้อยู่ในบรรดาผู้ได้รับกัมกร จนกว่าพวกเขาจ่ายส่วยจากมือและพวกเขาเป็นผู้อยู่ใต้ปกครอง” หลังจากนั้นก็นำเอาเงื่อนไขในโองการที่มีเงื่อนไขมาใช้

2. “คุมชฺ” และ “ชะกาต” เป็นศาสนทานที่เหมือนกบฏาษีของอิสลาม
3. “ชะฮีด” กล่าวคือ การยอมพลีชีวิตเพื่อดำรงไว้ซึ่งความสูงส่งของสัจธรรม อันเป็นสถานะที่สูงที่สุดที่มุสลิมได้รับ
4. “มฺวาฮิด” คือคนที่ยอมรับความจริงของเตาฮีด